

disse ere Realitetsændringer, der have til Opgave at gøre Loven mere forstaaelig og lettere at arbejde med.

Ændringen til § 21 har til Opgave at fritage Arvinger efter Arveladere, som have siddet i uskiftet Bo, for at svare Afgift af mere end den Arv, de modtage. Det finder jeg rigtigt, og Ændringen til § 31 angaaende Anmeldelser finder jeg ligeledes heldig, idet det maaske ellers vilde have været saaledes, at mange af dem, der modtage en Arv — det gælder navnlig dem, som modtage en mindre Arvelod —, vel vanskelig vilde have været i Stand til paa tilfredsstillende Maade at udfylde de Skemaer, som krævedes i det Forslag, der blev vedtaget her i Tinget, uden at have sagkyndig Assistance dertil, hvilket jo kunde medføre en Udgift for dem.

Jeg anbefaler som sagt at stemme for Forslaget, som det foreligger, da jeg føler mig overbevist om, at det ikke er muligt i Øjeblikket at opnaa noget bedre, idet det er tydeligt — det fremgaar yderligere af en Tilføjelse til Lovforslaget, idet den sidste Paragraf gaar ud paa, at Loven træder i Kraft samtidig med Loven om Toldafgifter —, at dette Lovforslag er et Led i den Række af Skattelove, som er vedtagen, og at der altsaa ikke er nogen Udsigt til nogen Forandring i Lovforslaget. Det er i alt Fald et Lovforslag, som byder paa Fremskridt i Sammenligning med det bestaaende, og jeg vil derfor anbefale at stemme for det.

Alfred Christensen: Mit Parti har altid været stemt for en Arveafgift med stigende Skala, og med god Villie arbejdede vi derfor paa Vilhelm Lassens Forslag. Den samme gode Villie kan jeg nu ikke rose os af at have overfor Forslaget, saaledes som det er blevet modificeret i Landstinget. Det er en mærkværdig heldig Haand, de have haft deroppe, de frikonservative, store Godsejere, og Reformpartiets Bønder, til at finde hinanden og lave Lovforslaget om paa en saadan Maade, at det ikke blot giver 400,000 Kr. mindre i Indtægt, men at det ikke undser sig ved at tage lige saa haardt, ja paa enkelte Punkter endnu haardere paa de ganske smaa Arvelodder end Regeringsforslaget, medens det halverer eller omtrent halverer Risikoen for de rigtig store. Et saadant Princip anse vi det ikke for værd at kæmpe for, og jeg tager derfor paa mit Partis Vegne Forbehold overfor Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse. Det

er ikke det, vi have ment ved en Arveafgiftslov med stigende Skala, at vi skulde søge at komme de smaa Formuer til Livs, og at vi ganske frit og uden Blusel, efter at Vilhelm Lassens Forslag har ligget fremme her og er blevet vedtaget, skulde halvere Afgiften for de rigtig store Formuer. Jeg vil haabe, at der vil blive givet Løjlighed til at behandle det foreliggende Forslag i et Udvalg, i hvert Fald vil jeg stille Forslag derom. Hvis det maatte blive nægtet, hvilket jo ikke turde være usandsynligt, vil jeg forbeholde mig paa mit Partis Vegne at stille Ændringsforslag til anden Behandling. Vi have haft det Særsyn, at den Manøvre, der er lavet med dette Lovforslag i Landstinget, og hvorved de store Formuer ere beskyttede paa de smaa og mellemstore Formuers Bekostning, endogsaa er angreben af Landstingets Højre som udemokratisk, og vi have haft det samme Særsyn her nede, at Højres Ordfører, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), er kommen langt ud til Venstre for Reformpartiet. Det gaar bedre og bedre eller rettere sagt, det gaar værre og værre.

Jeg finder ikke Anledning til at gentage de Bemærkninger, der ere fremsatte. Det er jo særlig den nu ændrede Lovs § 2, som jeg skulde hænge mig ved. Beregninger ere komne frem fra forskellige Sider; jeg har ikke nogen Grund til at tro, at Beregningerne ikke ere rigtige, men saaledes som de ere, ere de en Halvering af Risikoen for de store Formuer og i visse Retninger en Skærpelse af de tidligere vedtagne Paalæg paa de smaa og mellemstore Formuer. Men der er et Spørgsmaal, som jeg gerne vil rejse, det er angaaende denne Lovs Ikrafttræden. Det vil jeg bede om at faa besvaret paa en saa tydelig og klar Maade, at vi ikke blot her i Salen have Vished for Sammenhængen, men at vi ogsaa, naar vi komme hjem i vore Forretninger og skulle passe de Sager, som betros os, vide, hvad vi gøre, og hvad vi risikere. I Lovforslagets § 1 er der nævnt, at fra den 1. Juli 1908 at regne bortfalde de gamle Arveafgiftslove. Senere hen i § 10 staar der, at Afgiftspligten indtræder ved al egentlig Arv, ved Arveladerens, Giverens eller Overdragerens Død. I det nu foreliggende Lovforslag, som det er ændret oppe i Landstinget, staar der i § 1, at de gamle Arveafgiftslove bortfalde, og fremtidig svares Arveafgift efter nedenstaaende Regler. Der nævnes ikke nogen Dato, hvorfra de bortfalde, men i Lovens sidste Paragraf